

КОНВЕНЦИЯ

съставена на основание член К.3, параграф 2, буква в) от Договора за Европейския съюз, за борба с корупцията, в която участват длъжностни лица на Европейските общности или длъжностни лица на държавите-членки на Европейския съюз

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СТРАНИ по настоящата конвенция, държави-членки на Европейския съюз,

КАТО СЕ ПОЗОВАВАТ на Акта на Съвета на Европейския съюз от 26 май 1997 г.,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че за държавите-членки подобряването на правното сътрудничество в борбата с корупцията е въпрос от общ интерес в рамките на сътрудничеството, предвидено в дял VI от Договора;

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че с Акта на Съвета от 27 септември 1996 г., бе съставен протокол, насочен, в частност, към случаите на корупция, в която участват длъжностни лица от държави-членки или длъжностни лица на Общността, които нанасят вреда или биха могли да нанесат вреда на финансовите интереси на Европейските общности;

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че за подобряване на сътрудничеството по наказателно-правните въпроси между държавите-членки е необходимо в допълнение на упоменатия по-горе протокол да бъде създадена конвенция, насочена срещу случаите на корупция, в която участват длъжностни лица на Европейските общности или длъжностни лица на държавите-членки като цяло;

В ЖЕЛАНИЕТО СИ ДА ОСИГУРЯТ последователното и ефективно прилагане на настоящата конвенция в целия Европейски съюз,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ЗА СЛЕДНОТО:

Член 1

Определения

По смисъла на настоящата конвенция:

а) „служител“ означава всяко длъжностно лице на Общността или държавен служител, включително всеки държавен служител на друга държава-членка;

б) „длъжностно лице на Общността“ означава:

— всяко лице, което е длъжностно лице или друг щатен служител по смисъла на Правилника за длъжностните лица на Европейските общности или на Условието за работа на другите служители на Европейските общности,

— всяко лице, което е изпратено на работа в Европейските общности от държавите-членки или от публичен или частен орган, което изпълнява същите функции като тези, които се изпълняват от длъжностни лица или другите служители на Европейската общност.

Членовете на създадените в съответствие с Договора за създаване на Европейските общности органи, както и служителите на тези органи се третират като длъжностни лица на Общността, дотолкова доколкото Правилника за длъжностните лица на Европейските

общности и Условието за работа на другите служители на Европейските общности не се отнасят за тях;

в) „държавен служител“ следва да се разбира във връзка с определението за „служител“ или „длъжностно лице“ в националното законодателство на държавата-членка, в която въпросното лице изпълнява тази функция за целите на прилагане на наказателното право на тази държава-членка.

Независимо от това, в случай на производство срещу служител на държава-членка, предприето от друга държава-членка, последната не е задължена да прилага определението за „държавен служител“, освен дотолкова доколкото това определение съответства на нейното вътрешно законодателство.

Член 2

Пасивна корупция

1. По смисъла на настоящата конвенция пасивна корупция е умишленото действие на служител, което пряко или чрез посредник иска или получава облаги от какъвто и да е вид за себе си или за трета страна, или което приема обещание за такава облага, за да извърши или да не извърши действие по служба, или да наруши служебните си задължения при осъществяване на функциите си.

2. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че поведението, посочено в параграф 1 се счита за престъпление.

Член 3

Активна корупция

1. По смисъла на настоящата конвенция, активна корупция е умишленото действие на всяко лице, което обещава или дава, пряко или чрез посредник, облага от какъвто и да е вид на служител, за себе си или за трета страна, за да извърши или да не извърши действие по служба, или да наруши служебните си задължения при осъществяване на функциите си.

2. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че поведение, посочено в параграф 1 се счита за престъпление.

Член 4

Приравняване

1. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че в нейното наказателно право описанията на посочените в членове 2 и 3 престъпления, извършени от или срещу нейни министри, избрани членове на камарите на парламента, членове на най-висшите съдилища или членове на сметната палата при изпълнение на техните функции ще се прилагат съответно в случаите, когато такива престъпления са извършени от или срещу членове на Комисията на Европейските общности, Европейския парламент, Съдът и Сметната палата на Европейските общности в изпълнение на техните задължения.

2. Когато държава-членка е приела специално законодателство за случаите на действие или бездействие, за които отговарят министри от правителството по силата на тяхното особено

политическо положение в тази държава-членка, параграф 1 може да не се прилага по отношение на това законодателство, ако държавата-членка гарантира, че наказателно-правните разпоредби, приети в изпълнение на член 2 и член 3 се отнасят също и за членовете на Комисията на Европейските общности

3. Параграфи 1 и 2 не засягат действието на прилаганите от държавите-членки разпоредби по отношение на наказателното производство и определянето на компетентния съд.

4. По отношение на оттеглянето на имунитета настоящата конвенция се прилага в пълно съответствие със съответните разпоредби от Договора за създаване на Европейските общности, Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности, Устава на Съда и текстовете, приети за целите на тяхното прилагане.

Член 5

Наказания

1. Всяка държава-членка предприема мерките, които са необходими, за да гарантира, че посоченото в член 2 и член 3 поведение, както и съучастието в него и подбудителството към такова поведение се наказва с налагане на ефективни, пропорционални и възпиращи наказания, включително, поне за сериозните случаи, наказания свързани с лишаване от свобода, които могат да са основание за екстрадиция.

2. Параграф 1 не засяга упражняването на дисциплинарни правомощия от компетентните органи по отношение на длъжностни лица на държавите-членки или длъжностни лица на Общността. При определянето на наказанието, което следва да бъде наложено, националните съдилища могат, в съответствие с принципите на тяхното вътрешно законодателство, да вземат под внимание всяко дисциплинарно наказание, което вече е наложено на същото лице за същото поведение.

Член 6

Наказателна отговорност на ръководителите на предприятия

Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, които позволяват да бъдат подвеждани под наказателна отговорност ръководители на предприятия или други лица, които имат право да вземат решения или да упражняват контрол върху дадено предприятие, в съответствие с определените в националното законодателство принципи в случаи на корупция по член 3 на лица под тяхно управление, които са действали от името на предприятието.

Член 7

Компетентност

1. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки за установяване на нейната компетентност по отношение на установените от нея престъпления в съответствие със задълженията, произтичащи от членове 2, 3 и 4, когато:

- а) престъплението е извършено изцяло или отчасти на нейна територия;
- б) извършителят е неин гражданин или служител;

в) престъплението е извършено срещу някое от лицата по член 1 или срещу член на някоя от посочените в член 4, параграф 1 институции на Европейската общност, който е същевременно неин гражданин;

г) извършителят е длъжностно лице на Общността, което работи за институция или орган на Европейската общност, създадени в съответствие с Договорите за Европейските общности, със седалище в съответната държава-членка.

2. Когато прави предвидената в член 13, параграф 2 нотификация, всяка държава-членка може да декларира, че няма да прилага или че ще прилага само в определени случаи или при определени условия едно или повече от правилата относно компетентността, посочени в параграф 1, букви б), в) и г).

Член 8

Екстрадиция и наказателно преследване

1. Всяка държава-членка, която съгласно своето законодателство не екстрадира свои граждани, предприема необходимите мерки за установяване на своята компетентност относно установените от нея престъпления в съответствие със задълженията и по членове 2, 3 и 4, когато те са извършени от нейни граждани извън нейната територия.

2. Всяка държава-членка предава делото на своите компетентни органи за възбуждане на наказателно преследване, ако това е уместно, когато са налице обвинения, че неин гражданин е извършил в друга-държава-членка престъпление, установено в съответствие със задълженията по членове 2, 3 и 4 и тя не екстрадира това лице в съответната държава-членка единствено на основание на неговото гражданство. За да може да се осъществи наказателно преследване, всички материали, информация и веществени доказателства, свързани с престъплението се предават по реда, предвиден в член 6 от Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г. Молещата държава-членка следва да бъде информирана за възбуденото наказателно преследване и резултата от него.

3. По смисъла на настоящия член терминът „гражданин“ на държава-членка се тълкува в съответствие с всяка декларация, направена от дадената държава в изпълнение на член 6, параграф 1, буква б) от Европейската конвенция за екстрадиция и на параграф 1, буква в) от него.

Член 9

Сътрудничество

1. Ако дадена процедура, свързана с престъпление, което е установено в съответствие със задълженията по членове 2, 3 и 4 засяга поне две държави-членки, тези държави си сътрудничат ефективно в разследването, наказателно преследване и при изпълнение на наложеното наказание посредством, например, взаимна правна помощ, екстрадиция, трансфер на производството или изпълнение на присъди, които са издадени в други държави-членки.

2. Когато повече от една държава-членка има компетентност и възможност за осъществяване на наказателно преследване срещу престъпление, основаващо се на едни и същи факти, засегнатите държави-членки си сътрудничат при решаване коя от тях да

извърши наказателното преследване срещу нарушителя или нарушителите с цел да се централизира наказателното преследване в една държава-членка, когато това е възможно.

Член 10

Ne bis in idem

1. Държавите-членки прилагат във вътрешното си наказателно право правилото *ne bis in idem*, съгласно което лице, чийто съдебен процес е бил окончателно приключен в дадена държава-членка не може да бъде преследвано в друга държава-членка по отношение на същите факти, ако му е било наложено наказание, което е било изпълнено, което е в процес на изпълнение или което вече не може да бъде изпълнено съгласно законите на държавата, която е издала присъдата.

2. Когато прави предвидената в член 13, параграф 2 нотификация, дадена държава-членка може да декларира, че няма да бъде обвързана от параграф 1 на настоящия член в някой или някои от следните случаи:

а) ако фактите, които са били предмет на издадената в чужбина присъда са възникнали изцяло или отчасти на нейна територия; във втория случай, това изключение няма да е валидно, ако тези факти са възникнали отчасти на територията на държавата-членка, където е издадена присъдата;

б) ако фактите, които са били предмет на издадената в чужбина присъда представляват престъпление, насочено срещу сигурността или други също толкова важни интереси на тази държава-членка;

в) ако фактите, които са били предмет на издадената в чужбина присъда са извършени от служител на тази държава-членка в противоречие с неговите служебни задължения.

3. Ако в дадена държава-членка бъде възбудено допълнително наказателно преследване срещу лице, чието дело по отношение на същите факти е било окончателно решено в друга държава-членка, от наложената санкция се приспада периодът на лишаване от свобода, който е изтърпян в последната държава-членка за същите факти. Доколкото вътрешното законодателство позволява това, санкциите, които не са свързани с лишаване от свобода също се вземат предвид, ако са влезли в сила.

4. Изключенията, които могат да бъдат декларирани съгласно параграф 2, не се прилагат ако по отношение на същите факти съответната държава-членка е поискала от другата държава-членка да извърши наказателно преследване или ако е екстрадирала съответното лице.

5. Съответните двустранни или многостранни споразумения, сключени между държавите-членки, както и съответните декларации остават незасегнати от този член.

Член 11

Вътрешни разпоредби

Разпоредбите на настоящата конвенция не са пречка държавите-членки да приемат вътрешни правни норми, които излизат от рамките на задълженията, произтичащи от конвенцията.

Член 12

Съд

1. Всички спорове между държавите-членки, свързани с тълкуването или прилагането на Конвенцията, които е са могли да бъдат разрешени на двустранна основа, трябва първоначално да бъдат разгледани от Съвета в съответствие с процедурата, предвидена в дял VI от Договора за Европейския съюз, с цел да бъде намерено решение. Ако в срок от шест месеца не бъде намерено решение, въпросът може да бъде отнесен до Съда на Европейските общности от някоя от страните по спора
2. Всеки спор между една или повече държави-членки и Комисията на Европейските общности относно член 1, с изключение на буква в), или по членове 2, 3 и 4, дотолкова доколкото той засяга въпрос от правото на Общността или финансовите интереси на Общността, или включва членове или длъжностни лица от институциите или органите, които са учредени в съответствие с договорите за създаване на Европейските общности, който не е било възможно да се реши чрез преговори, може да бъде предаден на Съда от някоя от страните по спора.
3. Всеки съд на държава-членка може да поиска от Съда да даде преюдициално заключение по въпрос, свързан с тълкуването на членове 1—4 и членове 12—16, който е бил повдигнат по висящо пред него дело, в което са включени членове или длъжностни лица от институциите или органите на Общността, учредени в съответствие с договорите за създаване на Европейските общности, при изпълнение на техните функции, ако счита че решение по този въпрос е необходимо, за да може той да издаде съдебно решение.
4. Предвидената в параграф 3 компетентност на Съда подлежи на одобрение от съответната държава-членка чрез декларация в този смисъл, която се прави по време на посочената в член 13, параграф 2 нотификация или по всяко време след това.
5. Държава-членка, която прави декларация по параграф 4 може да ограничи възможността да се иска преюдициално заключение от Съда до онези свои съдилища срещу решенията на които в националното законодателство е предвидена съдебна защита.
6. Прилагат се статутът на Съда на Европейската общност и процедурният му правилник. В съответствие със статута, независимо дали е направила или не декларация по параграф 4, всяка държава-членка или Комисията има право да предава на Съда заявления по делото или писмени бележки в случаите, предвидени в параграф 3.

Член 13

Влизане в сила

1. Настоящата конвенция подлежи на приемане от държавите-членки в съответствие с техните конституционни изисквания.
2. Държавите-членки нотифицират генералния-секретар на Съвета на Европейския съюз при приключване на предвидените в техните конституции процедури за приемане на Конвенцията.

3. Настоящата конвенция влиза в сила в срок от деветдесет дни след като и последната държава-членка е изпратила предвидената в параграф 2 нотификация, че е изпълнила тази формалност.

4. До влизане в сила на конвенцията, всяка държава-членка, когато прави предвидената в параграф 2 нотификация или по всяко време след това може да декларира, че ще прилага конвенцията, с изключение на член 12 от нея, в отношенията си с държавите-членки, които са декларирали същото. Конвенцията започва да се прилага по отношение на държавата-членка, която е направила такава декларация от първо число на месеца след изтичане на период от деветдесет дни от датата, на която е депозирала декларацията си.

5. Държава-членка, която не е направила декларация по параграф 4, може да прилага настоящата конвенция по отношение на други държави-членки на базата на двустранни споразумения.

Член 14

Присъединяване на нови държави-членки

1. Настоящата конвенция е отворена за присъединяване за всяка държава, която става член на Европейския съюз.

2. Текстът на конвенцията на езика на присъединилата се държава, изготвен от Съвета на Европейския съюз, е автентичен.

3. Документите за присъединяване се депозират при депозитаря.

4. Настоящата конвенция влиза в сила по отношение на всяка присъединила се към нея държава деветдесет дни след датата, на която са депозирани документите ѝ за присъединяване или на датата на влизане в сила на конвенцията, ако тя все още не е влязла в сила до изтичане на посочения деветдесет дневен срок.

5. Ако конвенцията все още не е влязла в сила към момента на депозиране на документите за присъединяване, по отношение на присъединяващите се държави се прилага член 13, параграф 4.

Член 15

Резерви

1. Не се разрешават никакви други резерви, освен предвидените в член 7, параграф 2 и член 10, параграф 2.

2. Всяка държава-членка, която е направила резерва може да я оттегли по всяко време, изцяло или отчасти, като нотифицира за това депозитаря. Оттеглянето влиза в сила на датата, на която депозитарят е получил нотификацията.

Член 16

Депозитар

1. Депозитар на настоящата конвенция е генералният секретар на Съвета на Европейския съюз.
2. Депозитарят публикува в *Официален вестник на Европейските общности* информация за постигнатия напредък по приемането, присъединяването, декларациите и резервите, както и за всяка друга нотификация отнасяща се за настоящата конвенция.